

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci navrhovatelů: **a) P. B., b) Ing. P. N., c) D. K.**, všichni zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Suchdol Vistas s.r.o., se sídlem Na Petřínách 203/44, Praha 6, zast. JUDr. Evou Bartůňkovou, advokátkou, se sídlem Malá 545/4, Praha 6, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 A 113/2014 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení 9.365 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelů JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta, se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Návrhem ze dne 10. 7. 2014 na zrušení úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, vydaného usnesením zastupitelstva hlavního města

Prahy ze dne 25. 8. 2011, č. U 0857/2011 (dále též „úprava směrné části“ nebo „napadené opatření obecné povahy“), navrhovatelé navrhli, aby soud zrušil napadené opatření obecné povahy v textové i grafické části a současně uložil odpůrci povinnost zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení. Úpravou došlo ke změně výkresu č. 4 směrné části, resp. ke změně hranic polyfunkčních území uvnitř obytných území a míry využití území mezi ulicemi U Roztockého háje, Otvovická, Havraní a Armádní a stavbou Silničního okruhu kolem Prahy, vše Praha 6, katastrální území Suchdol. Úpravou byla navýšena míra využití území z kódu OB-A na kód OB-C a současně k navýšení koeficientu podlažních ploch z 0,2 na 0,5. Úprava směrné části byla vydána na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení jako investora, se záměrem vybudovat v dané lokalitě rozvolněnou zástavbu tvořenou celkem devíti viladomy zpravidla o dvou nadzemních podlažích jako středně-podlažní bytovou zástavbou s vysokým podílem zeleně na rostlém terénu, nazvanou jako „Rezidence Suchdol Vistas“.

[2] Navrhovatelé předně vyjádřili přesvědčení, že návrh splňuje veškeré podmínky řízení; co do své aktivní procesní legitimace vyložili, že jednotliví navrhovatelé jsou vlastníky nemovitostí nacházejících se v bezprostřední blízkosti záměru, přičemž pro případ jeho realizace bude bezprostředně dotčeno jejich vlastnické právo. Poukázali na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, a vyjádřili přesvědčení, že v případě úpravy směrné části, kterou došlo ke změně kódu míry využití území a navýšení koeficientu (indexu) podlažní plochy, se jedná o opatření obecné povahy. Pokud tato úprava nebyla přijata odpovídajícím, zákonem předvídaným postupem pro vydání opatření obecné povahy, došlo k porušení zákona, mj. § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). K vydání napadeného opatření obecné povahy navíc zákon stanoví výhradní pravomoc zastupitelstva obce, předmětná úprava směrné části však byla vydána toliko Magistrátem hlavního města Prahy, Odbor výstavby.

[3] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 A 113/2014 – 52, napadené opatření obecné povahy zrušil a rozhodl dále, že odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení a že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, a vyložil, že index podlažní plochy vymezuje intenzitu využití území v podobě maximálně přípustné hustoty budoucí zástavby či maximálně přípustné výšky plánovaných staveb na určité ploše; jedná se o závazný regulativ prostorového uspořádání konkrétního území, který může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Vymezení indexu podlažní plochy proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Změnu indexu podlažní plochy lze uskutečnit výhradně ve formě opatření obecné povahy v intencích § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, přičemž proti jeho stanovení či změně se lze bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy.

[4] Městský soud konstatoval aktivní procesní legitimaci navrhovatelů, kteří jsou vlastníky pozemků a staveb nacházejících se přímo na hranicích dotčené lokality, popř. ve vzdálenosti několika desítek metrů od ní. Dospěl k závěru, že koeficient

pokračování

podlažních ploch, jakož i kód míry využití území, k jejichž navýšení úpravou směrné části došlo, jsou obecnými regulativy prostorového uspořádání dotčeného území, přičemž napadenou úpravou došlo k zásadní změně způsobu využití území; zatímco totiž kód A umožňuje umístit pouze rodinné domy, do území s kódem C lze umístit rovněž skupinové rodinné domy a činžovní vily (viladomy) jako samostatné obytné stavby o více než třech bytových jednotkách a nepřevyšujících čtyři nadzemní podlaží. Městský soud uzavřel, že kód míry využití území měl být součástí závazné části územního plánu, nikoli toliko jeho směrné části, a jeho změna tak nemohla proběhnout v režimu prosté úpravy směrné části územního plánu, nýbrž měla být přijata ve formě opatření obecné povahy a s garancí procesních práv vlastníků dotčených pozemků a staveb.

[5] Proti rozsudku městského soudu se odpůrce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 29. 9. 2014, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 11. 2014, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že na rozdíl od závěrů usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116 postupoval při vydání úpravy směrné části v souladu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu. Průlomový právní názor rozšířeného senátu byl vysloven více než dva roky po vydání napadené úpravy směrné části. Tento bude stěžovatelem do budoucna respektován, v projednávané věci by nicméně měl být v zájmu právní jistoty zohledněn stav judikatury v době vydání úpravy směrné části. Napadený rozsudek je podle odpůrce mimoto nepřezkoumatelný, neboť nejen že vychází toliko z jediného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ale městský soud se dopustil i logických pochybení, když zaměnil pojmy kód míry využití území zaměnil s pojmem koeficient podlažních ploch.

[6] Navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 5. 12. 2014 navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a současně přiznal navrhovatelům náhradu nákladů řízení. Vyjádřili přesvědčení, že to byl právě odpůrce, kdo měl při vydání úpravy směrné části respektovat požadavky zákona, byť tyto byly rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyloženy teprve dodatečně. Právní názor rozšířeného senátu se mimoto stal součástí ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[9] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel namítal, že na rozdíl od závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116 postupoval při vydání úpravy směrné části v souladu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu. Průlomový právní názor rozšířeného senátu byl vysloven více než dva roky po vydání napadené úpravy směrné části; tento bude stěžovatelem do budoucna respektován, v projednávané věci by nicméně měl být v zájmu právní jistoty zohledněn stav judikatury v době vydání úpravy směrné části.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[12] Předmětem přezkumu je úprava (změna) směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, kterou došlo ke změně výkresu č. 4 směrné části, resp. ke změně hranic polyfunkčních území uvnitř obytných území a míry využití území mezi ulicemi U Roztockého háje, Otšovická, Havraní a Armádní a stavbou Silničního okruhu kolem Prahy, vše Praha 6, katastrální území Suchdol. Úpravou směrné části byla navýšena míra využití území z kódu OB-A na kód OB-C a současně navýšen koeficient podlažních ploch z 0,2 na 0,5; tato byla vydána na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení jako investora záměru rozvolněné zástavby tvořené celkem devíti viladomy zpravidla o dvou nadzemních podlažích jako středně-podlažní bytové zástavby, nazvaného jako „Rezidence Suchdol Vistas“.

[13] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, publikováno pod č. 2943/2014 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), judikoval, že „index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976). Má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3 věty první stavebního zákona z roku 2006, tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.“

[14] V odůvodnění usnesení rozšířený senát ohledně povahy indexu podlažní plochy (IPP) vyložil, že „IPP vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na

pokračování

m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů. Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se IPP pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno“ (body 31-33 usnesení).

[15] V rozsudku ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 AOs 1/2013 – 53, kde byla předmětem přezkumu obdobná úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy jako v nyní projednávané věci, účinná od 21. 6. 2010, č. U 0870/2010, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*kód míry využití území v územním plánu hlavního města Prahy je regulativem prostorového uspořádání konkrétního území (limitem jeho využití), jehož vymezení je závazné. Změnu stávajícího kódu lze provést pouze v souladu s § 188 odst. 3 větou první stavebního zákona z roku 2006.*“

[16] V nyní projednávané věci je nesporné, že odpůrce v intencích citované judikatury porušil zákon, pokud napadenou úpravu směrné části, kterou došlo ke změně (navýšení) míry využití území a s tím spojené změně (navýšení) indexu (koeficientu) podlažní plochy v územním plánu, nevydal ve formě opatření obecné povahy podle § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, vydaným zastupitelstvem hlavního města Prahy, nýbrž tato byla vydána Magistrátem hlavního města Prahy, odborem výstavby, a bez dodržení odpovídajícího procesního postupu.

[17] Stěžovatel staví svoji argumentaci nikoli na tom, že úprava směrné části byla vydána v souladu s (aktuálními) požadavky na interpretaci a aplikaci zákona, nýbrž vychází z toho, že úprava směrné části obстоjí za situace, kdy byla vydána dne 25. 8. 2011, tedy více než dva roky předtím, než byl vysloven právní názor rozšířeného senátu usnesením ze dne 17. 9. 2013, a v souladu s tehdejšími požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu.

[18] Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že ani tato okolnost nemůže vést k vyslovení souladu úpravy směrné části s požadavky zákona. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2014, č. j. 4 As 148/2014 – 16, kde byla předmětem přezkumu obdobná úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, která byla vydána s platností od 26. 4. 2011, č. U 0949/2011, a v němž zdejší soud vyložil, že v případě změny judikatury nedochází k vytváření nových právních norem, ale toliko ke změně jejich interpretace; nelze proto hovořit o pravé či nepravé retroaktivitě, ale pouze o *retrospektivě*.

[19] Nejvyšší správní soud zohlednil právní názor vyslovený v nálezu ze dne ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11 (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu dostupná z: <nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud judikoval, že „*zákaz retroaktivity dopadá na postup všech orgánů veřejné moci, včetně moci zákonodárné a soudní, ve druhém*

případě však – vzhledem ke specifické (zpravidla retrospektivní) povaze soudního rozhodování – obecné uplatnění nenalezne. Změna právního názoru vysloveného v soudních rozhodnutích, která představují ustálenou judikaturu, zvláště pak nejvyšších soudních instancí, vykazuje (materiálně) zpětný účinek, jenž stojí proti principu právní jistoty a důvěry jednotlivce v právo; ve vzájemné kolizi mezi potřebou právní jistoty a požadavkem materiální správnosti soudního rozhodnutí však významnou roli hraje postulát vnitřní otevřenosti soudního rozhodování jako podstatný strukturální element nezávislého nalézání práva a příkaz spravedlivého procesu. Z tohoto důvodu nutno vycházet z principu, že změna ustálené judikatury je – byť za určitých materiálních a příp. procesních podmínek – přípustná a nový právní názor zpravidla nalezne své uplatnění na všechny další kauzy, které soudy rozhodují. Řešení zmíněné kolize je třeba hledat primárně v rovině tzv. podústavního práva, a teprve pokud to možné není, lze výjimečně uvažovat o aplikaci původního právního názoru, přičemž je třeba vzít v úvahu práva ostatních účastníků řízení a/nebo veřejný zájem.“

[20] V odůvodnění nálezu Ústavní soud vyložil, že „změna judikatury obecných soudů – primárně s ohledem na princip rovnosti v právech (konkrétně v podobě zásady rovného použití práva) – nesmí být svévolná, což by bylo v případě, že by výklad a aplikace práva, představující odklon od dosavadní judikatury, postrádal racionální odůvodnění (tzn. nebyl by postaven na věcně přiléhavých důvodech, přičemž daná změna by se jevila jako náhlá, překvapivá, bez určité myšlenkové linie, a dané rozhodování by tak neslo známky nahodilosti) a současně by se ocital mimo rámec tzv. podústavního práva v důsledku toho, že by nerespektoval požadavky plynoucí z ochrany základních práv a svobod“ (bod 28).

[21] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku č. j. 4 As 148/2014 – 16, a stejně tak i v nyní projednávané věci, k závěru, že nebyly naplněny výjimečné okolnosti, jež by bránily aplikaci judikaturou nově přijatého právního názoru, který je odlišný od právního názoru dřívějšího, jinými slovy že změnu judikatury, spočívající ve vydání usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, nelze považovat za svévolnou či nahodilou. Ostatně stěžovatel ani nebrojí proti rozšířeným senátem vyslovenému právnímu názoru, nýbrž brojí toliko proti aplikaci tohoto právního názoru na akty vydané předtím, než bylo usnesení rozšířeného senátu vydáno. Nejvyšší správní soud zohlednil, že v případě stěžovatele se jedná o orgán veřejné moci. Předmětem přezkumu pak není vertikální vztah jako vztah mezi státem (resp. jeho orgány) a fyzickou osobou, jehož se neúčastní žádná další osoba, jejíž práva či zájmy by mohly být dotčeny (srov. bod 36 nálezu sp. zn. III. ÚS 3221/11); otázka aplikace dřívějšího či novějšího právního názoru výrazným způsobem zasahuje nejen do právní sféry navrhovatelů v nyní projednávané věci, ale týká se i značného množství dalších osob, které mohou být dotčeny obdobnými úpravami směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, které byly v minulosti vydány bez dodržení odpovídající zákonné procedury. Bezprostředně souvisí rovněž s veřejným zájmem na projednání změny závazných limitů využití území podle územního plánu ve formě opatření obecné povahy, tj. za procesních garancí práv dotčených osob, zejména vlastníků nemovitostí v dané lokalitě.

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s navazujícími námitkami. Stěžovatel považuje napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný za situace, kdy městský soud vycházel z jediného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud konstatuje, že městský soud neporušil zákon, pokud vycházel toliko z

pokračování

esenciálního usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, a opomněl přitom výslovně poukázat na okolnost, že se předmětný právní názor stal součástí konstantní judikatury Městského soudu v Praze, jakož i Nejvyššího správního soudu, když např. rovněž výše uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 AOs 1/2013 – 53 a č. j. 4 As 148/2014 – 16 byly vydány v řízeních o kasačních stížnostech proti rozsudkům Městského soudu v Praze. O tom, že si je setrvalé judikatury městského soudu týkající se této právní otázky vědom i sám stěžovatel, pak svědčí i to, že v kasační stížnosti namítá logické pochybení spočívající v tom, že městský soud zaměnil pojmy kód míry využití území zaměnil s pojmem koeficient podlažních ploch; tato námitka se podle své formulace zjevně vůbec netýká rozsudku napadeného v nyní projednávané věci, nýbrž rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 A 39/2014 – 109, proti němuž se stěžovatel brání kasační stížností, která je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 4 As 130/2014 a o níž zdejším soudem dosud nebylo rozhodnuto.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, napadeného opatření obecné povahy a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. výrokem I. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti odpůrce rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že navrhovatelé, kteří byli úspěšnými účastníky řízení o předmětné kasační stížnosti, jsou v řízení zastoupeni advokátem a měli ve věci plný úspěch, mají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti odpůrci jako stěžovateli, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatelé proto mají právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a to za jeden úkon právní služby á 3.100 Kč – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 5. 12. 2014, snížený vzhledem k zastupování 3 osob o 20 %, tj. ve výši 3 x 2.480 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Navrhovatelé tedy mají právo na náhradu odměny za zastupování a hotových výdajů ve výši 7.740 Kč. Jelikož zástupce navrhovatelů doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 7.740 Kč, tj. po zaokrouhlení 1.625 Kč. Nejvyšší správní soud proto výrokem II. uložil odpůrci jako stěžovateli, aby zaplatil navrhovatelům na náhradě nákladů řízení celkem 9.365 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelů JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti vzniklých osobě zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v intencích § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh

přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“ Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil splnění žádné povinnosti a nejsou dány ani jiné důvody pro přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení, rozhodl Nejvyšší správní soud o nákladech řízení vzniklých této osobě výrokem III. tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu